

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

BANCA AMINTIRILOR (15) - LA PÂNDĂ

George GOLDAMMER¹

Poate pentru mulți, păianjenul, inspiră frică cu toate că este mai pașnic ca un tigru sau un șarpe veninos... Dacă am fi întrebații la rezeală motivul fricii noastre sunt convins ca nu am primi răspuns care să justifice. Poate psihiatru ne-ar putea explica mai pe larg termenul de arahnofobie și implicațiile acesteia! S-a constatat de către Asociația Psihiatrică Americană că unul din zece indivizi sunt arahnofobi prezentând simptome diferite. Unii țipă, alții plâng, leșină... alții transpiră, au palpitații... chiar și atunci când văd o poză cu „monstrul”! Ce mai, un adevărat dezastru în mintea celui speriat...!

Nu pledez pentru o mare dragoste pentru această ființă care își are locul bine determinat în echilibrul naturii, dar pentru studiu și înțelegere merită să ne oprim câteva clipe asupra obiceiurilor și modului de viață al păianjenului. Dacă vom fi calmi, ne vom schimba optica asupra acestui mic „animăluț” cu opt picioare din ordinul arahnidelor. Dacă vom privi cu răbdare cum își construiește plasa vom avea numai aprecieri și admirație asupra acestei creaturi ciudate și ne vom da seama că avem în față un talent „multilateral”, un inventator, un constructor, un chimist desăvârșit în producerea materiei din care își construiește firele de mătase! Este de admirat cum fără instrumente de precizie sudează elementele plasei cu o mare precizie.

Am să amintesc un mic exemplu cu unul din multiplele specii care a găsit originalul mijloc de răspândire a „noilor născuți” în lumea largă... cu ajutorul vântului. Mama păianjen construiește din firul minune, care în realitate este format din sute de fire pe care nu le vedem, o mini parașută de care

fixează unul din noi născuți și pe care o lansează apoi pe aripile vântului. Dacă vom privi mai atenți, toamna vom putea observa mici ghemuri albe de care atârna un punct negru care este „parașutistul” în drum spre o viață nouă. Am auzit ca există păianjeni de apă care își construiesc un fel căsuță subacvatică, un mic batiscaf din mătase care are forma unui clopot și pe care le folosește ca adăpost permanent și ca loc pentru a-și crește puii!

Păianjenul este și un chimist priceput, luând-o cu mult înainte chimiei moderne umane! El știa deja, de mii de ani în urmă, „tehnologia” de fabricare a unui adeziv cu care-și impregnează firul plasei, adeziv care nu-și pierde calitățile, rezistă la toate intemperiiile, fie soare, fie vânt sau ploaie. Este o mare strategie pentru a ști unde să-și fixeze plasa, pentru a cunoaște și legile atracției universale, dovada că

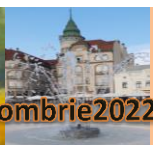
¹ George GOLDHAMMER, Holon, Israel, 9 iulie 2017 (R2022)

Cetatea Cavalerilor

Avram Iancu -150

Nr. 10 (26) Octombrie 2022

Întotdeauna așteaptă vânatul stând cu capul în jos - știind că cine cade în plasă va avea tendința de a cădea în jos. Este de admirat cum fără instrumente de măsură sudează la distanță precisă firele.

După această lungă introducere ce nu aparține specialității mele, trec la greutățile amuzante întâmpinate la eternizarea plasei fine cât și a constructorul ei. De fapt un experiment. Am observat că în colțul înflorit cu trandafiri din grădina mea este locul preferat al păianjenilor pentru a-și construi plase. Am făcut un cadru dreptunghiular din lemn și l-am pus între tufe de flori în ideea că păianjenii vor găsi acest „instrument” ca ceva ideal pentru a-și construi lucrarea. Din motive numai de ei știute au ignorat total „ajutorul” meu. Mai apoi, am luat cadrul de lemn și l-am atârnat de o sârmă, știind din observații că niciodată nu-și fixează plasa de un gard metalic și astfel poate îi voi convinge, dar nici de data aceasta nu am avut succes! Știind că apa nu le place, dovadă că pe timp de ploaie se adăpostesc sub frunze, am pus sub cadru o tavă cu apă... Apoi am pus un nou păianjen în cadru! Sus era sârmă de metal ce știam că nu-i place, jos tava cu apă, deci un alt obstacol și, în sfârșit, după două săptămâni de foame a început să construiască plasa mult dorită pentru a vâna o muscă, un țânțar sau ceva comestibil. Restul ce a urmat a fost tehnica și bucuria realizării și imortalizării fotografice a uneia din minunile naturii.